

skulde høre under Fattigvæsenet. At saadanne Individuer berøves deres Frihed, er ingen Skade til, de have netop bedst af, at man berøver dem Friheden, lad dem blive isolerede fra Samfundet, lad os undgaa, at de stifte Familie og sætte Børn i Verden, thi det er bedst for Samfundet! Men alle hæderlige Mennesker skulle være fri for Fattigvæsenet. Jeg ser i det Forslag, som den højtærede Indenrigsminister har forelagt, et Tilløb til en saadan Lovgivning, men selv om dette Forslag skulde blive vedtaget, hjælper det os kun et lille bitte Stykke fremad, og blandt dem, der under alle Omstændigheder bør være fri for at gaa den trætte, mødige Gang til Fattigvæsenet, ere vore Kvinder. De Enker, der paa Grund af deres Mænds Død ikke have kunnet ernære deres Familie, have Krav paa, at Samfundet kommer dem til Hjælp. Ved festlige Lejligheder tale og synge vi saa ofte for den danske Kvinde, lad os da vise i Handling, at vi interessere os for Kvinden. Af alle danske Kvinder er der ingen, der i højere Grad fortjener vort Samfunds Støtte og Beundring end de Kvinder, der fra Barn af og indtil de blive gamle slide sig op for andre, uden nogen Sinde at faa det for deres Arbejde, som de have gjort sig fortjente til af Samfundet.

Jørgen Jensen: De tidligere Dages Forhandlinger i dette Ting have til Dels været Efterdønninger fra Valgene med Betragtninger over disses Udfald, og det synes, som om de forskellige Partier med ret stor Tilfredshed have set paa disse. Ganske vist har man fra en enkelt Side maattet se bort fra Valgets Resultat med Hensyn til Mandater og givet sig til at tælle Stemmerne, og naar det kan være tilfredsstillende for de vedkommende, skal jeg ikke forstyrre dem i Glæden, skønt det forekommer mig, at den ikke svarer til de Spaadomme, der bleve udkastede forud for Valgene om de 40 Valgekredse, der stod paa Vip, og de mindst 20, man var sikker paa. Jeg skal, som sagt, ikke komme nærmere ind paa disse Valgbetragtninger, men da min Valgekreds er bleven omtalt fra enkelte Medlemmers Side, maa jeg dog gøre et Par Bemærkninger i saa Henseende.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgekreds (K. M. Klausen), som desværre ikke er til Stede, syntes at se en Forklaring paa den Tilslutning til de Møder, hvori Ministeriets Medlemmer deltog, deri, at de holdtes saa tidlig paa

Dagen, at den arbejdende Klasse ikke kunde være med. Det Møde, som holdtes i min Valgekreds, og i hvilket den højtærede Landbrugsminister deltog, holdtes Kl. 6 om Aftenen, men til Trods derfor raadede de allierede oppositionelle Partier mod Ministeriet kun over $\frac{1}{5}$ à $\frac{1}{4}$ af den omtrent 1,000 Mennesker store Forsamling, eller jeg vil hellere udtrykke mig saa: Netop paa Grund deraf! Thi jeg tror, at det var af ret stor Vigtighed, at den Del af Befolkningen, der til daglig Brug kun ser den ublide og ubillige Kritik, som Ministeriets Færd var og er Genstand for, ogsaa for en Gangs Skyld bleve Vidne til, at denne Kritik blev slaaet ned. Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgekreds (Zahle) mindede om, at de radikales Kandidat i den Kreds fik flere Stemmer end ved sidste Valg. Det er rigtigt, han fik nogle faa Stemmer flere. Men det ærede Medlem synes at overse — han nævnede det i det mindste ikke —, at Modstanderne, der ved forrige Valg repræsenteredes af omtrent 550 Medlemmer, vare denne Gang paa Grund af Tidens Udvikling voksede til det dobbelte, og det var dette, som bar mit Valg igennem. Men, som sagt: Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Valgbetragtninger, men følge det i de sidste Dage heldigt indslaaede saglige Spor.

Jeg skal vende mig til forskellige Poster paa Budgettet, som jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger til. Den første angaar Kultusministeriets Budget, den Understøttelse, der ydes til trængende Højskoleelever. Lad mig forudskikke, at jeg meget vel ved, at denne Bevilling er bunden ved særlig Lov. Jeg tillader mig imidlertid at anbefale, at Beløbet forhøjes. Forholdet er nemlig det — den Erfaring har jeg i hvert Fald gjort fra Vejle Amts Skoleraad —, at medens vi det første Par Aar, da jeg havde med Uddelingen af denne Bevilling at gøre, kunde give omtrent alle kvalificerede Ansøgere Understøttelse, have vi det sidste Par Aar ligefrem maattet søge efter Grunde til at fjerne en Ansøger eller Ansøgerinde. Dette f. Eks., at en Ansøger havde nogle faa Hundrede Kroner i Sparekassen, var tilstrækkeligt til, at de bortvistes. Ansøgernes Antal var for stort i Forhold til det Beløb, der var disponibelt. Det forekommer mig, at det snarest burde være saaledes, at Sparsommeligheden burde paa- skønnes, fremfor at den skulde straffes. Dette, at de vedkommende ofre et halvt Aars Tid og give Afkald paa deres Løn,